

Şeker Amca

— saklı bahçe · 03 Mayıs 2022

Küçüklüğümüzün şeker mi şeker hatırasıydın sen. Çıkmaz sokağımızın en tatlı bitiş noktasıydı misafırperver bakkalın. Ceplerimiz ve avuçlarımız sana getirdiğimiz üç beş kuruşun misliyle dolarak dönerdik evlerimize. Bu bir gerçek Şeker Amca hikayesi, Noel babayı kışkırtan kanlı canlı hatıralarıyla yüreği şeker, yüzü şeker, avuçları şekerden bir amcanın. Bayram sabahımızın ilk ziyaret yeriydi senin öpülesi ellerin. Sıramızın gelmesini beklerken yerimizde duramaz, gözlerimiz arkana sakladığın şekerlerle tezgahtakiler arasında döner dururdu. Biz mi şekerleri alırken daha mutluyduk yoksa sen onları dağıtırken mi? Şu an zihnimde canlanan yüzündeki o koca gülümseme ile cevabı biliyorum sanırım. Hele o mutluluğuna eşlik eden yanaklarının pembe beyaz renklerini hiç bir pamuklu şekere değişmem doğrusu. Arada yaramaz çocukların raflardan aşırıp ganimetlerine ekledikleri bir iki parçayı usulca geri alır ve "ne yaramaz şekerler bunlar, yerlerinde duramayıp kucaklarınıza atlıyorlar!" diyerek yerine koyarken "bir daha benden izinsiz yerlerinizden ayrılmak yok!" şakasıyla kızardın şekerlerine. Ne çalanı mahcup ederdin ne suça teşvik...Sahi hangi iyilik okulunu üstün dereceyle bitirmiştin ki nice bilgiler beynimden uçup giderken seninkiler en sağlıklı halleriyle hâlâ dolaşüyor aklımın bavullarında. Her duygunun bir rengi varmış. Sinestezik özelliğim olmasa da ne zaman iyiliği düşünsem şeker pembesi bir renk geçer gözlerimin önünden, belki iki koca yanak eşliğinde.

Ve o hikayelerin...şekerlerin varlığını bile unuttururdu bize. Yüzünün tek ciddi olduğu anlardı belki de, masalı anlatmıyor adeta yaşıyordun çünkü.

Bizse küçücük dükkanda sıkış tepiş tek bir hareketini kaçırma korkusuyla çıt çıkarmadan, hatıralar albümünün donuk bir fotoğraf karesine eşlik ediyorduk. Klik! İşte aranılan bayramın resmi. Bulanların en yakın zamana teslim etmesi önemle rica olunur.

İçerinin loş hali, eski tahtalardan bozma o tozlu raflar bile masalın kasvetiyle yarenlik ediyordu. Zaten her masal gecenin yanık yüzünden küller taşımaz mıydı, en mücadeleciler onlar değil miydi ki bizi yorup da deliksiz uykuların koynuna atan! Ama her kasvet içinde tezatlıklar barındırır. Tıpkı gecenin en karanlık halinin şafak sökmeden az önceki haline yettiği gibi. İşte o hikayelerinde böyle büyüdü bir tarafı vardı. O korkunç olaylar, kötü kişiler yerini paylaştıkça, inandıkça büyüyen iyiliğe yani şeker pembesi rengine bırakırdı. O hikayeleri başka yerde bir daha ne okudum ne de duydum. Sen o iyiliğin kendisiydin, tıpkı iyi insanların ortak özelliğinin kendileri hariç diğer herkes tarafından bilinmesi gibi. Biz biliyorduk seni Şeker Amca, sen hiç bilmesen de.

Şimdi dilimizde pelesenk olmuş bir cümle;

"Nerede o eski bayramlar!" Bayramların bir yere gittiği yok ama çocukluğumuzu, tadı damağımızda kalan küçük mutluluklarımızı ve vereni alandan daha çok mutlu eden iyiliklerimizi arıyorsak tıpkı çocuk oyunundaki gibi "soğuk, soğuk, çok soğuk" diyebilirim. Yüreğimizin en kuytu köşelerinde...

Bugün günlerden bayram; hatıralarımın yönü yapış yapış, yüzü gözü şeker içinde!..

Aslıhan Savaş